

tramp

č.11

kč 1

— Jak jsi spokojenej se svým novým partnerem na vosadě?

— Dobře. Až na to, že von se menuje zrovna tak jako já. A teď dyž zavolám: Jime! tak přideme voba. Nora.

Na politickém úpadku našeho státu je vinen jeden muž: ty! Roda-Roda. Nora.

franta šerif:

nevěřím

Vzdor útokům zaprodanců pačourů, jejich náhončím, jdoucích ve šlépějích chvalně známé trampské éry Poledního listu, nemůžu věřit.

Vzdor tomu, že jsem četl žvasty duševních invalidů, silných pouze ve své drzosti, s níž si přiloží jméno tramp v listech, které vždy nás trampy fackovaly, nevěřím.

Vzdor tomu, že jsem četl „ftípy“ na to, že tramp má být v první řadě dělníkem a pracujícím člověkem, od uličníků, jež patrně živi bohatý táta, nebo od duševních eunuchů zplozených, nevěřím.

Věřím sice již tomu, že existují blbí ubožáci, a je ovládající pačourští pohlaváci, kteří stvořili „osady mladých snobů“ a nařknou každého člověka, který vldí dál nežli oni, z bolševického agitátorství. Jsem již přesvědčen, že existují hejskové, jezdicí v noci do chaty proto, že se stydí v hotelu pokojské, omí i jejich slečna, jež se bojí stáry, a že si říkají trampové.

Pochopil jsem jejich duševní výši, když jsem četl útoky na nás, kteří jsme je ignorovali, a jejich následující ohánění se kamarádstvím.

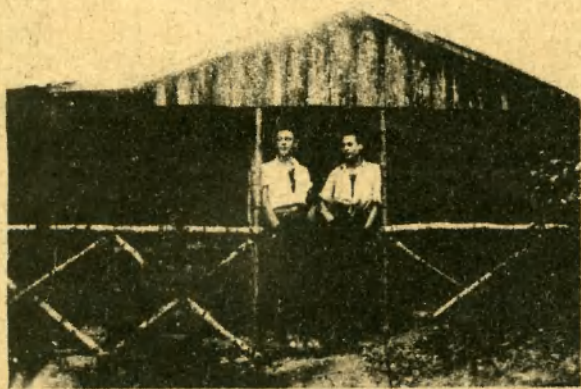
Nevěřím ale tomu, že tito přízrakové dokáží něco podobného. Má prý být v dohledné době uspořádán podnik, jenž ukáže světu, co jsou to praví trampové, ale dostavit se mohou jenom ti zvaní a jež budou připuštěni.

Nevěřím ani tomu, že by se nalezl jeden z těch nám nepřátelských listů, jenž by něco podobného schválil. Vždyť slušný tramp by podobný list nepoužil pak ani na latrinu.

— *Víš, a policajt furt za mnou. Tak já rychle skočil do jednoho domu a tam sem se skoval.*

— *Faj! Skoval? Di, ty zbabělej! To se přece utiká furt!*

Osady Friendlowe a Arkansas

pořádají

v sobotu 14. března 1931 v hospodě na
hřišti HORYMÍR

I. brněnský trampský večer.

Program:

Písňe, trampská scéna, tanec, orig. jazz.
Vstup Kč 3.60. Zač. v 8 hod.

Zajistěte si včas vstupenky.

Kluci, přijďte, čekáme Vás s celého Brna.

„Trampa“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Píerov: Píerov, Škodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

beneda:

přijde jaro...

Na Bílé skále vysoko nad řekou
budují z tuhých neotesaných klád
nedobytný srub.

Cestu k samotě za sebou zavalím těžkými kameny.

Starosti a smutek bídou podarovaného týdne útekou
s hučícím proudem, který v hloubce má svižný pohyb a spád
a lup
vynucený na sobotě a neděli prosvětí divého štěstí plameny.

Za íesem syrově voní rozryté lány,
do kterých čas oráče rukou poukaz na nové životy zaseje,
louky, zbavené sněhu, černé a vlhké, voňají na všechny strany
po štědrosti jara, které na jejich chudobu navrší květnaté krásy závěje.

Každý v nevládném šeru všedních dnů
hledá třpytlivý zážrak naděje a barevné přeludy snů!

Přijde pravdivě jaro se sluncem, květy a úsměvy?

Kouř jako maják nad komínu hubou roste a stoupá,
s jeho výšky hledím na východ a jih.
Svět je živá a rozumná a nesmlouvavá stoupa:
střídá slunce a deště, teplo a snůh.

Na zemi ale žijí lidé!

Duše nemá jen citlivé a smířlivé záchvěvy.
Někdy — a bohužel příliš často přijde

surová vůle a biřická touha s vykasanými rukávy
a pro pohodu tučného pupku a zdar výstřední zábavy
provede katanské dílo klidně a v mezích ochrany zákona.

Krvavé květy na života stráních
vyrostou v parnu neplodnějšího léta.

Mozoly na udřených rukou a šediny na ustaraných stráních
pomáže balzámem klidu a nasytí chlebem mladá armáda světa,
která převzala tisíců hrdel povel a která s junáckou silou dílo přeloma
dokoná.

Kolikrát jaro ještě rozkvete,
než v létě sklídíš klasy do vlastní stodoly, člověče!

Smíchy a víru, radost a zpěv, v krychli z klád a kúry zakleté,
ukryjí pozorně, než nenasytlost plánů papírových otěží svody obleče.

Zavru pak těžké dveře pevného srubu a vyjdu do kraje,
po cestě, která na vzdor perspektivě a dálce se rozrůstá do šíře.
Chci býtí vojákem! Námezdník žoldu a skývy at tupě si pod prázdným
komandem hraje!

Mám svalnaté ruce a v srdci nejpoctivějšího zbrojíře.

Vyjdu do luk a polí a lesů po skrovné mezi i sílnici,
všude je třeba opřít se silou a na pomoc zavolat zvučnou polnicí,
všude je třeba navršíť hromadu těl a vůli ve valy barikád,
všude je třeba rozhodit zmužile pěstě a křiknout a prát se a rvát,
zbavit se choutek, které rozmetat chtějí sruby a osady,
život uzavřít v posady
a mládu verbiřsky nasedlat nevolnictví potupu.

neboť:

V kraji syrově voní rozryté lány a louky, toužící po jaru, květech a zeleni.
Jak je to dobře, že mám odvahu a jsem statečným vojákem!
Z půdy rostou cizá a zlá a troufalá slova, která v jeseni
po květech zloby uzrají v četníka s helmou a puškou a bodákem!

— To se divím, že takovej pad'our, kerej prožere za noc tisícikorunu, není trestanej pro penězokazectví.

Fman Trojan

a jeho parta

vystupují od soboty
14. března po několik dnů

V ÉLENTU

Starom. nám., nároží Dlouhé tří.

Zve Vás **WALTNER** vedoucí

burýšek:

nepokradeš!

Tovární sířeny. laděné do všech možných tónů, jako by na povel se rozezvučely do sychravého prosincového dne. A přece ne nafednou, několik opěšalých o minutu, někdy o dvě se rozkřikly později, to však byly už jen slabší exempláře, ty hlavní, mohutných plic, si to již odzpívaly. Vrata továrny vyvrhla masy robotů. Proudů dělníků oběho pohlaví se rozlily do ulic. Modré, promaštěné haleny, špinavé zástěry, ztvrdlé dlaně poseté mozoly, bledé tváře, z kterých na vás hledí nedostatek a bída, zaplavily ulice. Nerovná dlažba, místy vlhká, utopená v černém blátě a kalužích, pod nárazy dělnických bot rozkoší zvonila, úsečně se pochechtávalic, isouc si vědoma, že po ní kráčí lidé její krve. Dlažba předměstských ulic, periferii, patří dělníkům. Jen si všimněte, jak zlomyslně se šklebí lakovým střevicím vetřelce, potahující je sklízem vlastní výroby, jemuž lidé říkají zpravidla bláto.

Nezaměstnaní, těšte se! Vláda pro vás něco chystá. Co to bude, zatím se tají. (Dozvíte se to, když sníte porci hrachu nebo krup a budete poslouchat.)

Ulice se pozvolna vyklizují, dělníci jsou již doma, v kruhu svých rodin. Budou obědvat skromný oběd proletáře. Včera jako dnes a snad ještě zítra, jestli zhoubná racionalisace jim ho zítra již nevyrve.

Těsně kolem oprýskaných baráků se plouží člověk. Nemá modré haleny ani lakových střevíců. Jeho zjev neprozrazuje dělníka ani paďoura, a přece první pohled vás nenechá v ochybnostech. Hadrář. Asi třicetiletý, postavy silnější, zchátralého zevnějšku. Ruce má velké, stvořené k práci, bez mozolů; nepracují.

Nespěchá; nikdo jej nečeká s obědem, je docela obyčejný pobuda, kupující staré hadry. A přece kdysi pracoval, jako ti, které potkává, závidě jim tu špinu, čest jí. Míval zimník, jehož nyní postrádá, má hlad, který dříve neměl. Je zima, chce se jíst a kapsa prázdná. Nemá již ani síly, aby dal příchod vyrvanému hlasu na chodbách a dvorech domů. A přece musí sehnat hadry, jež znamenají chleba. Chce přehlušit hlodavý hlad a proto křičí, seč mu hrdlo stačí. od domu z domu, z ulice do ulice.

Na věznicích hodinách bijí tři hodiny. Potácí se opilý hladem a hadrů má stále málo, aby je mohl zpeněžit. Rozhlíží se bezradně kolem. Jeho zrak spočine na dlažebním kamenu,

větším dvou zahratých pěstí, vážícím listě víc jak 5 kg.

Je to hrozně jednoduché, diví se, že na to nepřišel dřív. Již je kámen v pytli a již kráčí k nejbližší továrně, kde kupují hadry k čištění strojů.

Pronásleduje jej však smůla a tak se ocitá před vraty se svým pytlkem, který je nyní hrozně lehký. Skřípe zuby při vzpomínce na tlustého, přežraného paďoura, jenž mu poručil vysvnat hadry z pytle před jeho zraky. Aféra se provalila a s ní i ten zatracený kámen. Lá! mu lotrů, hrozil policajtem. A opět jde — rozmlouváje sám s sebou. Proklíná svět, myslí, že plije na život a zatím jeho slina se ztrácí v blátě. Nadávky a hrozby ho nenasytily. Zákon přírody nám káže netrpětí hladu. Hle, tam je pekař, regály s růžovými chleby mu tančí před očima. Zdá se mu to hrozně logické, ulice je prázdná, chce se žít. Jediný pohyb, a již drží v náručí život, který mu chtěl uniknout. Neutíká, netřese se, je podivně klidný.

V přítmí pod viaduktem konečně jí, ne — žere. Trhá zdravými zuby z celého bochníku, aby téměř nerozkousané zhltl. Je zima, ale přes to je mu krásně, ač neví, kde bude dnes spat. Vzpomíná na továrnu, na toho dobrého muže, na jeho rozčilení při pohledu na veliký kámen, na jeho lání a nadávky. Případá mu to nyní

komickým. Najedl se a proto si může dopřát trochu filosofie. Na jazyk se mu dere podivně, cizí slovo, které někde již slyšel, nemůže si však vzpomenout, jaký vlastně má význam. Ale již to má, ano, on krade ilegálně, kdežto ten poctivý pán se zlatými prsteny a velkým břichem, který naň volal spravedlnost, legálně. To je ono. Legálně — neboli zákoně. To slovo se mu hrozně líbí a je tak trochu hrdý, že jej zná. Ví dobře, že ty holky, mající týdenního platu 70 Kč, pracující akord vydělají 140 Kč, a to spadne tomu starému dobráku do kapsy. Neví, co je to racionalisace, ale ví, že byl vyhozen před 3/4 roku proto, že práci, kterou vykonávali dříve čtyři, musí vykonat dva, něchtějí-li se dostat tam, kde je on teď. Ví, proč s ním byli vyhozeni staří dělníci, kterým továrna vysála sílu ze svalů. A ví, proč s ním byli vyhozeni i ti, kteří se brali o tyto ojeté mašiny, které se ojely ve službách těchto pánů a jako nepotřebné byly vyhozeny na smetiště. On dnes kradl, a bude-li to muset být, bude zítra krást opět. Možná, že ho chytanou, pak budou soudit jeho, ne ty, kdož jej k tomu přinutili. To je spravedlnost — zákon. A — hovno. Tady je konec filosofie, začíná anebo končí skutečnost.

Pozor!

Napište si všichni o nový ceník sport. závodu

Václav Veselý

Smíchov, Fibichova č. 4.

ZDARMA

všem TOV

Kamarádi z oblasti nám píšou: „Víme, co dělat, ale nevíme, jak.“ Zavádíme proto stálou rubriku, v níž budeme uveřejňovat pokyny všem TOV, vyměňovat si navzájem zkušenosti. aby všichni věděli nejenom co dělat, ale také jak pracovat.

Silný tramping nejlepší obrana. Řekli jsme si na všech oblastních slezinách: „Na pokusy paďourů znemožnit tramping, odpovíme získáním co největšího počtu mládeže pro tramping. Nejlepší obranou je útok. Čím více nás bude, tím kratší budou na nás paďouři.“

Jak to provádět? Musíme získávat mládež tam, kde se hromadně vyskytuje. To jsou továrny, školy a paďourské organizace mládeže. Především továrny. Přirozeně, že počneme s největší továrnou v místě. Skoro v každé už se dnes vyskytují trampové. Dáme si s nimi slezinku. Kdyby byli jen dva nebo tři, stačí to pro začátek. Jeden schopný kluk vezme si funkci závodního šerifa. Vyhledá si v každé dílně, kde je mládež, nějakého kamaráda. Jakmile máme v každé dílně alespoň jednoho, jsou základy hotové. Sejit se dohromady, utvořit závodní klub nebo kroužek, určit si den v týdnu, kdy se pravidelně sejdeme.

Co dělá závodní kroužek, t. j. závodní šerif s dílenskými šerifky? Především šířit časopis „Tramp“ mezi

mládeži. Svoje číslo půjčím, ovšem po každé jinému kamarádu. Jednou půjčím, po druhé se zeptám, zda by ho neodbíral. Současně psát do „Trampa“ fóry na paďourské poháněče, kteří nejsou u kluků v lásce a jiné zajímavosti ze závodu. Debatovat stále s kluky a děvčaty o trampingu, pozvat je s sebou na osadu, vyzvat je k zakládání nových osad. Z každé dílny může být několik nových osad. Vždyť jsou továrny, kde je zaměstnáno sta a tisíce mladých lidí.

Na pravidelných týdenních schůzích závodního kroužku či klubu jednáme o postupu této práce na závodech. Dáme dohromady zkušenosti z práce za týden, zjistíme, v čem jsme byli vedle a jak to napravit, co dělat příští týden.

Každý závodní šerif je současně členem oblastního výboru (TOV), pracuje s ním.

Podobným způsobem nutno vyvádět mládež z paďourského zajetí na školách. Zde ovšem na místě dílny je třída, avšak postup práce tentýž.

Pracovat na obranu trampingu znamená pracovat přes týden mezi mládeží tam, kde jsem zaměstnán anebo kde studuji a mimo zaměstnání s kluky na osadu. Jenom tak porosteme. Jenom tak dojdeme k cílům vytknutým na oblastních slezinách. Jenom tak dojdeme k tomu, že budeme moci říct paďasům: „Vy chcete dělat něco proti trampům? Heleďte, to nepůjde, neboť trampové, to je všechna pracující mládež v tomto státě.“ —or—

Holky, to by naše eventuelní potomstvo brzy zašlo podvýživou, kdybysme je kojily naději!

Populární tramské písně.

Vlajka, Ahoj kamaráde, Pojd' dívko s námi, Hoře hoši a Tichá noc. Kupte v každém knihkupectví nebo přímo v naklad. FERRY KOVÁŘEK, PRAHA I., Karlova ul. 12. Veškeré tramské písně jsou u mne na skladě ihned po vydání.

Kulturní bacily

film

Harold — boty — mrakodrap. Nejsnesitelnější program týdne. Zvukový film Haroldovi neublížil, protože nestaví do popředí mluvené slovo, toto neštěstí mluvicího filmu. Ovšem, opakuje se také a nemůže se odloučit od svého oblíbeného mrakodrapu. Harold — mrakodrap, český film — pivo. To patří k sobě.

Maroko. Arabské melodie a dekorativní postava Adolta Menjou osvěžují poněkud tento jednotvárný příběh v obvyklém trojúhelníku.

Hrdinové z ringu, je utrpením pro filmového diváka i nenáročného fanouška. Násilně vpašované písničky, pouze proto, že hlavní představitel G. Carpentier také zpívá, děj, zoufale se vlekoucí k box-matchi, aby si ho posléze vzala a nejdstrašující fakt: barevná fotografie, připomínající kolorované obrázky z let předválečných. M.

Karel Lamač začne natáčet Edgara Wallace.

Karel Lamač a Mac Fric dokončili sestřih svého posledního filmu „On a jeho sestra“, který byl již s velkým úspěchem předveden v Berlíně společnosti Südfilm, která jej bude v Německu exploítovat. Po několikadenním odpočinku na Šumavě odjíždějí oba režiséři do Berlína, kde začnou 12. března natáčet detektivku Edgara Wallace „Udavač“ jako zvukový film. Jako další film natočí pak v Paříži „Mamselle Nitouche“ s Anny Ondrákovou, jehož první filmovací den je stanoven na 20. dubna.

Paráda hlasů, zpěvů a her v Osvo-bozeném divadle byla sice širokou přehlídkou drezírovaných trampských sborů, recitátorů, tanečnic a zpěvaček, nijak nás však nepřesvědčila o nutnosti tohoto večera. Obdivujeme kázeň, s jakou se podřídili Camp-boys a Song-Club při natírání a oprašování zbytečných starých romantických a sentimentálních písniček, chtějíce se reprodukcí přiblížiti nedostižným gramofonovým konkurentům, jsme vděční krásným pohybům M. Holzbachové a uličnické roztomilosti I. Lechnýřové, účel tohoto neorganického večera zůstává nám záhadou. Stejně účelné by bylo nadření abecedy nebo jízdního řádu. Divák by se alespoň nemusel červenati při reprodukci textu, vyrobeného z dlouhé chvíle před několika lety, textu, který neaspíroval na jevištní slávu, ale byl stvořen pro několik chlapců kolem táborového ohně. Reprodukce v každém případě předčila obsah. To však nic nevyvrací z vyplnulého poznatku: Zorovy sbory technicky stačí na zpestření revue, vhodně zasazeny; naprosto zbytečné je montování večerů, z kterých odcházíte, abyste již v šatně zapomněli, že jste byli v divadle. MÍŠK.

melich:

já si také omočím

V 9. čísle „Tvorby“ odpovídá Laco Novomeský Fr. Šerifovi na jeho článek o theoretických diskutantech v rámci založení Svazu proletářských spisovatelů. Odpovídá, ale pouze jedinou větou: Je naléhavá potřeba

theorie, bez níž není praxe. Dálo by se opět odpovědět docela obráceně; potřebujeme praxi, abychom mohli stavět theorii. A tak jsem si také já představoval Svaz proletářských spisovatelů. Sítu, kterým by procházel materiál, schopný stavby. V sítu by zůstaly pouze balvany, na kterých možno stavět. Sítu = Svaz. A vám, theoretickým diskutantům, připadá nejtěžší úkol: dobře sítím protřepávat a získaný materiál pečlivě hodnotit. Hodnotit a přemítat něco, co prozatím neexistuje, je absurdum. Doukáte, jaký zájem jste vzbudili v dělnictvu Václavkovou přednáškou. Spochítejte mi dělníky, kteří se o věc zajímají a jsou zastoupeni v přípravném výboru. A to byly také obavy Fr. Šerifa. Skvělý rozběh — nakonec ustrnutí — reminiscence na „Devět-sil“. Neprodyšný tresor, otvírající se na troji zaklepání poetismu, nebo jiného módního umění. Vyzvete dělnictvo, aby psalo. Utvořte kritický sbor S. P. S., složený z intelektuálů a dělníků. Ten bude příspěvky číst, třídit a kritizovat. Nejlepší věci budou vydány. A pak theoretisujte, kritizujte, jenom, proboha, to nechtějte dělat obráceně. Proletářská literatura má prozatím jediný úkol: vniknout do dělnických mas. Tam, kam nedovedly vniknout „legiony do-brých veršotepců“. A dobrá proletářská literatura svůj úkol vykoná, aniž by se uctivě omlouvala vyděšeným poetistům (bohudík zkomirájícím), koktajícím svoje opovržení nad její troulalostí. Je třeba pouze kopnout do té haldy lesklých slovíček, barevných sklíček v snobistickém kukátku.

Byl Škot u zповědi. Vyzpovídal se, dostal rozhrěšení a uloženo mu jako pokání sedm otčenášů a čtyři zdrávasy.

Povídal ten Škot:

— No, velebný pane, řekněme — dva zdrávasy a pět otčenášků, no — a du se modlit!

— Tak prej vám Molly posledně uvařila tak slabý kafe, že nemohlo ani vytýct z hrnce, dyž ho rozlila?

Potká Johnny Teddyho, když Johnny prá: „Hergot, to je štigro, že tě potkávám. Sím tě, puč mi 50 Kč, páč sem si zapomněl doma tašku na peníze.“

„Tady máš. Ale je to nevopatrnost, si ji nechávat jenom tak ležet. Co dyby ti ji někdo vzal?“

„Dyk vono v ní stejně nic není,“ šveholí Johnny.

Redskin ze Seamewu.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalosti po svém zaměstnání. Pište ještě dnes lístek Brož, Kardaš. Rečice, Čechy.

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

Boxing Athletika Football

ze života skutečných trampů vzpomínky na Dempseye

anglicky napsal Old Timer, přeložil Feldkurát

Bylo to v době, kdy pro dnešního milionového Dempseye znamenal dolar obrovský majetek. V té době po-
bíhal pozdější mistr světa v ošumělých kalhotách, se-
šmatlaných střevicích s úplně prázdnou kapsou a býval
by se za deset dolarů pral třeba s tchyní Lucifera.

Stalo se právě, že v té době dostal nabídku boxovat
za pouhých 25 dolarů v Ogdenu s černochem Georem
Christiánem. Radostně přijal, nemáje však na železnici,
ba ani jediného centu v kapse, jednoduše jel v poštovním
voze „na slepo“.

Tehdá Dempseye nikterak jako „zabiják“ nevypadal,
naopak vyhlížel jako hnusný tramp. (Doslovně přelo-
ženo.) Šťastně do Ogdenu dojel a jeho první starostí
bylo sehnati zálohu 10 dolarů, což však nebylo nikterak
lehkou věcí.

Místnost, kde se pamětihodný match odbyval, slula
„Shipleys dancing salon“ a panoval v tomto lokále
značný ruch. Georg Christian byl velký favorit. Horko-
krevný fanoušek Christiána nabídl Dempseyovi sázku
50 : 1 na jeho vítězství a aniž by se byl Jack dlouho
rozmýšlel, svůj obrovský majetek na své vítězství
vsadil.

Před matchem navštívil Christián svého soupeře a
pozdějšího mistra světa, a jakmile spatřil hnusného
trampa před sebou, propukl v fehnivý posměch. „Tedy
ty greenhorne, opovažuješ se se mnou boxovat?“ oslo-
vil černý Jacka. „Hochu, všechny kosti v těle ti budou
chrastiti, rozbiju tě, že budeš zralý pro špitál. Ale pře-
ce ne, jsem milovníkem dětí a jelikož máš tak pěknou tvá-
řičku, nechám ringovou podlahu potáhnout měkkým po-
vlakem, aby sis při pádu na zem nezlomil vaz.“

Dempsey kul pomstu a svatě přísahal, že prostořekého
černocho ještě v prvním kole knockautuje.

Téhož večera stáli oba soupeři proti sobě a Christián
upozornil posuňkem na síť, visící u ringu a posměšným

hlasem pronesl k obecenstvu: „Ladys and Gentlemans,
nechci spáchatí vraždu, proto neknockautuji tohoto ze-
leného mladíka v ringu ani mimo, chci jej nechatí odpo-
čívati v této síti.“

Gong. Jako tygr vrhl se Dempsey na překvapeného
černocho, hnal jej divokými svingy před sebou ringem
až k té straně provazů, kde visela mírně se kolébající
síť ze zeleného motouzu. Strašlivý pravý uppercut za-
sáhl Christiána pod bradou tak, že celou vahou svého
těla, nohy máje ve vzduchu, vletěl přímo do sítě. Time.
Jack Dempsey vyhrál touto sázkou přímo hraběcí ma-
jetek 515 dolarů. Čas matche: 1 minuta.

match s „Dvourundovým Gilliganem“

Jak obvykle byl Jack zase jednou na suchu a přičun-
dral se náhodou opětně do Ogdenu, bylo to roku 1915
v únoru. Příštího dne měl se v tomto městě konati „vel-
ký boxingmatch“, na kterém měl obávaný Tessy Kellar
a Jack Skelly tvořiti hlavní dvojici.

V druhém hlavním boil měl se utkati skvělý černocho
Lester Johnson s obávaným „Two round Gilligan“;
k štěstí Dempseye onemocněl Johnson; Kellar se za
Dempseye přimluvil a promoter hnusného trampa (do-
slovně) angažoval za 20 dolarů. Jak vysoko se tenkrát
pozdější mistr světa oceňoval, vysvítá z toho, že Kellar
měl 800 a Gilligan 300 dolarů pevné gáže. Chance se
Dempseyovi žádná nedávala, naopak, počítalo se s tím,
že Gilligan nováčka Dempseye během dvou kol, jak to
dělával se svými soupeři, odpraví.

Tramp způsobil neobyčejnou sensaci a všeobecné roz-
čarování, když po 50 vteřinách zůstal Gilligan vypočítá-
n na kolbišti. Po této události vrhl se manager Gilli-
gana, obrovitý černocho, na Dempseye, a vyzval jej na
pěstní souboj.

Jsou to dvě epizody ze života skutečného trampa
a počáteční kariéry největšího fightera všech dob.

Příště vám povím další.

**Tramping Clubu Děti nekldu v Lu-
kách pod Medníkem** podařilo se zís-
katí pro svoje členstvo wolleybal-
lové a lehkootletické hřiště přímo na
louce u řeky. V klubu chystá se roz-
sáhlá jarní sportovní činnost. První
treningový zápas sehrán bude s osa-
dou Toronto na hřišti v Pikovicích.
Ve schůzi s povděkem byla přijata
zpráva o ustavení sportovní komise
při „Trampu“ a určen kamarád ke
spolupráci. Ve čtvrtek 12. března
členská schůze „U litru“, Vinohrady,
Balbínova 15. Kamarády z dolejšího
Posázaví zveme do našeho středu.

Naše lyžařské zájezdy.

Účast na prvním zájezdě do Cin-
valdu dokázala, že Jsme s jejich po-
řadáním přišli opravdu velmi vhod
svým členům. Přes některé počá-
teční nedostatky zájezd se vydařil a
minulou neděli byl opakován. Příští
neděle pojedje se do Krkonoš a kama-

rádům naskytá se vhodná příležitost
za málo peněz užiti po celý den hor.
Odjezd z Prahy vždy v neděli časně
ráno, poněvadž účastníci nemají pak
liž dalších výloh za nocleh a j. Infor-
mujte se vždy předem v administraci
(telefon 246-65), kam se jede v ne-
děli a zaplaťte si předem lístky, neboť
je o ně vždy velký zájem.

Poděkování.

Děkuji tímto feldkurátovi, Bobovi
z Hurikánu, Jar. Jirákoví z Toronta
a Křestanu z Jericha č. 2. za bez-
vadné sekundování v Brně na
mistrovství republiky a za jejich
pečlivou starost o moje welterové
tělo. Píďa.

Dvě překvapení na mistrovství Čech v Brně.

Kostřica-Kenedy Kid poražen na
body od Pachmana-Jablonec, Píďa-
Pešek poráží Pachmana na body.

K poměrům Č. U. B. A.

V minulých dnech byla konána vý-
burová schůze Č. U. B. A. Úplně sta-
čilo, že se na této schůzi objevil bý-
valý první předseda Č. U. B. A., jehož
dobrou práci všichni v Unii dobře
znají, a všichni resignovávši pánové
výboři odvolali svoji resignaci.
K tomu sluší podotknouti, že dva
z těchto pánů jsou zaměstnanci
„Českého Slova“ a též členové T. K.
Staru a zastávají ve výboru Č. U.
B. A. význačné funkce. Složení vý-
boru jest tedy stále stejné, samo-
zřejmě, že členové T. K. Staru tvoří
stále větší vliv celého výboru Č. U.
B. A. Jest však pozoruhodné, jak
kamarád Píďa-Pešek umí proroko-
vat, neboť vše, co v 8. čísle napsal,
se do písmenka vyplnilo. Ten Píďa
musí mít ale nos, když každou čer-
tovinu vycítí.

Bývalý bratr:
„Ni zisk, ni slávu.“

— Jerry, ty máš ale špinavej krk!
 — Hrom do toho, zas abych nosil límeček!
 Smoke.

Soudce na černocho: „Tak ukrad si ty vepře nebo ne?“

Černoch: „Ne, Vaše ctihodnosti, já nikdy nekrást vepře.“

Soudce: „A máš peníze, aby sis moh vzít právníka na svoji obhajobu?“

Černoch: „Já nemít peníze, vaše ctihodnosti, ale já mu dát jedno s těch prasat.“
 Berber.

sinka! :
 luza

Hlas lidu — hlas boží! Taky jedna fraze moc dobře se hodící tisku, dokud veřejné mínění je odvislé od novinářských zpráv a jich podbarvení. Jedna strana tomu říká lid; druhá obecnost. Lid je bodrý a vlastenecký, obecnost loyální a patriotické. Ale ten dav z propasti, který vstává jako děsivý přízrak jednou za život generace, nedá se zvednout bluffem. Vlna odhodlané síly neznající překážek se nebouří sensací, ani manifestacemi pro bídný groš nebo projev sympatií. To je živel, ničt, drtí, obětuje se, a protože všechno nasazuje, taky všechno chce. Nevyjednává, útočí. Nezna kompromisů ani pardonu. Potom už se ovšem „veřejné mínění“ nepodobá božimu hlasu, je spíše přírodním zjevem jako hrom nebo sopečná erupce. Tak děsný projev boží moci opěvují jenom proroci z bezpečné vzdálenosti času. Pro překvapené je to příšera přítomnosti a měšťáci razili pro ni nejhorší výraz svého slovníku: luza, vyjadřující všechn jejich smrtelný strach, kletby i pohrdání.

Hladová luzo sansculotská, svrhla jsi po prvé zlatá Bourbony a rozmetalas ocas jejich šlechtických při-

věsku po Evropě, pokud nevydechl pod ostrým guilotiny, kousavé bestie, vynalezené právě jimi na hrdla tvých bezejmenných rebelů! Rozedraná luzo pařížské komuny, jako meteor zazářil výbuch tvého vzteku nad slabochy, kteří dali nepříteli zemi v sanc! Žel, že právě tak rychle zapadl, v prach rozdupan vojaky krajany, tak statečnými proti vlastní krvi! A třikrát bédnějši luzo ze zamezi světové války, tobě děkujeme za mir, neboť nic nedovedlo udržet vojaky v zákopech, jakmile zvěděli, že doma ženy a děti s holýma rukama vrhaji se proti baionetům!

Firmě Jaroslav Bohata, Smíchov. Anglická obuv.

Konám ve Vaší obuvi cestu kolem světa. Kanadky u Vás koupené po 5000 km cesty jsou stále v dobrém stavu.

Ahoj! Tramp Babor.

Kajakko og Konebaade, 23. II. 31.

Pohled je vystaven ve výkladní skříní Bohatova závodu.

Zemřel žid a duše jeho stanula před Ježíšem. „Chci do nebe,“ pravila duše židovská, „konal jsem na světě vždy jenom dobro.“ „Ne,“ odvětil Ježíš, „v nebi ještě žádný žid není, tak ty nebudeš tvořit výjimku.“ A jelikož žid nechtěl ustoupiti, strhl se v nebi veliký kravál, až přispěchal sám pánbůh a ptal se po příčině. I vyložila mu to plačíc duše židovská a bůh rozhodl žida do nebe propustiti.

Ale chytrý žid nechtěl si to ani s Ježíšem rozházeti a proto zavolał si Petra, prose ho, aby přivedl mu kněze, že se nechá pokřtiti. Petr vyhověl a odběhl. A žid čekal zatím v bráně nebeské.

Čekal hodinu — nic. Čekal dvě hodiny — zase nic. Pak už tři hodiny utekly a ještě se Petr nevracel.

Konečně za dlouhou dobu po tom spatřil ho vraceti se celého unaveného.

„Nu, co, Petře?“ ptal se netrpělivě.

„Ale, žide,“ mávl rukou Petr celý znaven, „budeš muset v nebi zůstat jako žid, neboť jakkoli jsem celé nebe shledal, žádného kněze jsem nenalezl.“ lord.

Trampské kanadky
 originál anglicky Dubbox
Kč 178^{.-}
až 198^{.-}

Jaroslav Bohata
Smíchov.
 Proti Knížecí.

Těž postou na dobírku, vyplacené
 Udejte cisio nohy.

Jedou kluci ve vlaku. Jakýs pad'our bubnuje pořád na vokno. Po chvíli, dyž už to klepání všechny vomrzelo, zvedne se Johnny a prá:

— Prečo bubnujou pořád na to vokno?

— Ale, já mám vystupovat v Bubnech, tak abych to nezapomněl.

— Hergot, to teda máme, kluci, štigro, že ten chlap nehodlá vystoupit ve Vejprtech — šveholí Johnny.

Pan Pad'our: „Pane, vy jste nám říkal, že parník tady odtud odjíždí ve 4 hodiny. My tu čekáme již přes hodinu a nic nejede.“

Trampule: „No jo, ale von parník začne jezdit až příští měsíc.“
Paiňuc.

Johnny fotografuje Teddyho, když Johnny dí:

— Dívaj se sem!

— Kam? ptá se Teddy.

— No sem!

— Jak se můžu, čěče, dívat nosem? šveholí Teddy.
Redskin ze Seamewu.

Učitel táže se Cipiana: — Řekni nějaké české přísloví!

— Prosim, já nevím žádné!

Táže se zlostně Vonáska:

— Já nevím také žádné!

Učitel se rozčílí, když hiásí se Parlásek:

— Prosim, já znám jedno!

— Tak to řekni!

— Člověče nezlob se!

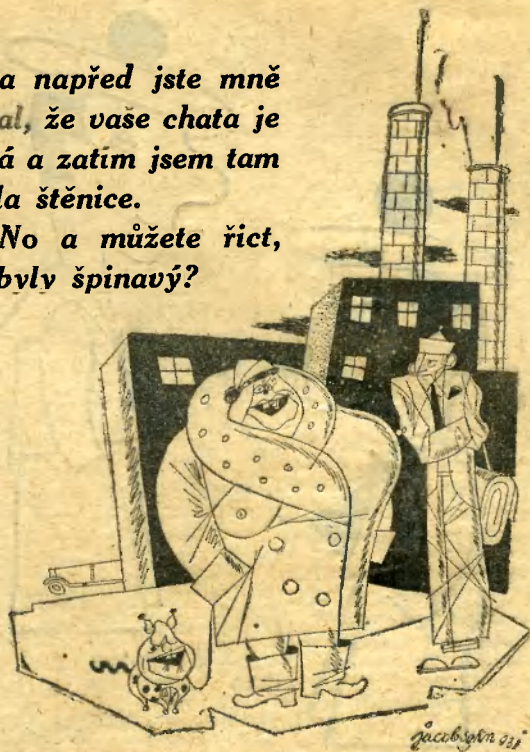
Dandy.

Trampové z Českomoravské a Kolbenky!

Divoká scéna — Racionelní revue v pátek 20. t. m. o půl 8. h. večer v sále Lidového domu ve Vysočanech. — Celovečerní revue.

— a napřed jste mně kecal, že vaše chata je čistá a zatím jsem tam našla štěnice.

— No a můžete říct, že byly špinavý?

Jít na vejlet do města se školou z vesnice je hotový požitek pro kantora. Škola stojí na nádraží, čekajíc na vlak. Přibatolí se kulatoučký pán a nalejvá kluky, že byl v Africe.

„Víte, jak se chytají lvi v Africe?“

Děti prosí o povídání.

„To se vezme veliké síto, jde se na Saharu a přeposíje se poušt, písek vypadá a zůstanou tam jen lvi.“

Pepík: „To nic není. Víte, jak se chytají voli?“

„Ne.“

„Když vezmete veliké řešeto a procedíte tohle nádraží, tak tam zůstanete vy.“ — Na nádraží sice stihl Pepíka kárný hled pana učitele, ale ve vlaku zato dostal kus čokolády.
Kantor Žikan.

— Proč nosíš pořád s sebou kus toho dřeva?

— Ale, chci prodat chatu, tak nosím vzorek s sebou.
Dandy.

Jaro přichází
máme pro Vás něco
nového

Vyžádejte si ceniky.

„CANADA“
Vinohrady, Šafaříkova 1.

— Nazdar, Věro! Jak to — ty máš volno, teď, v úředních hodinách — co pak to šéf dovolí?

— Proč ne — musí dovolit, když si „dovolil“ ...

— Tonda s Máňou žijou prej v kon-kubinátě?

— Jo, tam to znám, tam je moc fajn krajina.

— Johnny, co to bylo včera u vás za randál? Já myslím, že zbouráte chajdu!

— Ale, to nic nebylo. To se mě jen ptala Marion, kde sem byl tak dlouho. Redskin ze Seamewu.

Mihuie: „Tak já si ty kedsky vod tebe koupím. A sou vopravdu tak dobrý? Můžu v nich všude jít, i do vody?“

Pařířuc: „To můžeš, ale z vody už půjdeš bez nich.“

Prá Johnny Teddymu:

— Jejdá, já bych chtěl bejt Vesuvem!

— Dížíž. A proč, bíbý?

— Páč nic nedělá, jen kouří a lidi vo něm říkají, že pracuje. Redskin ze Seamewu.

Přišel si tuhle Tonda uložit do záložny deset korun.

— A, prosím vás, mohu si je kdykoliv vyzvednout?

— Oh, zajisté!

— Hm, a do kořička jste tady dnes večer? —šefe—

Kamarádi Foto-přístroje a potřeby
koupíte nejlépe a nejlevněji u
fy. ŠKODA II., Štěpánská 63. XII. Slezská 13.
Kopírujeme. — Vyvolávame. — Zvětšujeme.

POZOR!

Přijmeme ve všech městech sběratele insertů. Hlaste se i nezpracování, neboť příslušné instrukce k akvizici dodáme a každého zapracujeme. Kamarádům naskytá se možnost dobrého vedlejšího výděiku. Ve velkých městech mají možnost věnovati se insertní akvizici úplně, nebo prostřednictvím insertní kanceláře „Hermes“, s níž spolupracujeme, mohli by sbírat inserty i pro jiné časopisy.

Písemné nabídky zašlete na adresu administrace nebo na Insertní kancelář „Hermes“ v Karlíně, Palackého I.

Starej Dugas byl náruživěj lovec. I vyšel sobě jednou s psem svým věrným Vořechem na zajíce. Podářilo se jim náhodou jednoho ulovit a starej Dugas pln radosti ze svého loveckého úspěchu, sedl na mez a na nohavici svých kalhot vypočítával, co všechno dá do vomáčky. Dospěl až k bobkovému listu dyž se votáčí a vidí, jak pes jeho věrný právě zajička dozírá. I rozlobil se velice velmi, ale brzy se tvář jeho vyjasnila, pliv na kalhoty, rukou smazal všechny přípravy a pak otočiv se k psu svému věrnému, rcnul vítězoslavně: „A abys věděl, potvoro, za to, že seš takovej, tak ti nepovím, co do vomáčky.“ Berber.

Nezaměstnaní kamarádi!
Hlaste se ihned v administraci o výhodné zaměstnání!

Squaw

stránka
našich
děvčat

otevřený dopis

Milostiva paní! Viděl jsem vás onehda, jak jste nudnašela (alespoň měla jste tu snahu nudnašeti) svých 120 kilo na parketách, viděl jsem vás zalitou potem a sadlem a viděl jsem taky vaši spanilou tvář zařící štěstím. Ano, štesam. Vždyť je to krásné a tak ušlechtilé, pořádati dobročinný čaj pro zmírnění ovav nezaměstnaných. — Máte snahu pomoci nezaměstnaným a ubohým trpícím. Děkuji vám! Nemáte snad ani tušenu, jakou kolosální radost způsobíte takovým dobročinným večírkem mrzákům práce, bídy a žebroty. Hlasate lásku. Opravdu, velice pěkná věc — ale, promunte, milostiva paní, že ja, nevzdělaný člověk dovolím si vám něco vytýkat.

Milostiva a vy všichni ostatní Proboha, proč jen se tak cynicky posmíváte té hrozne bídě, proč tak hulvátsky šlapete po důstojnosti ubohých a proč zastlapáváte poslední zbytek víry v člověčenstvo? Přiznejte to aspoň sobě, že vám jde o pouhou změnu ve vašem nudném životě, o zábavu a o příležitost ukázat své nové róby. Milostivá, viděla jste někdy tu skutečnou bídu? Viděli jste někdy to moře slz a krve, na němž jste si vybudovali svoje štěstí? Viděli jste někdy opravdu ty ubohé postavy v hadrech, vedoucí zoufalý, smrtelný zápas o pouhé živobytí? Kde je to vaše křesťanství, za které se skrýváte?

Milostivá, měla jste tenkrát nádhernou róbu. Nevím určitě, co stála, ale myslím, že jste říkala něco o třech tisících. Milostivá, víte o tom, že za Prahou v jedné cihelně leží v těchto dnech zimou zkrfělá a bolestmi téměř umírající těhotná žena? Pane továrníku, věděl jste o tom, když jste se již po čtvrté poblunkal, že jeden si dovolil ten experiment a pověsil svojí barabiznu na strom — prý z hladu? A vy, umáčený panáku, co jste se celý večer škrabal parátkem v zubech, víte o tom, že nedávno u nas ranní vlak roztrhal jednoho kluka? Prý ho

mutili z práce a on doma živil starou mámu. — Nevíte? A nevěříte? — Není to takové? Je to jenom nepatrný zlomek ovav a zoufalství, který nemůže nikdy pohnout vašim dobytčím svědomím. Ve vašich duších čta pohrdavý a zvířecký cynismus „Není to takové“. — Rozhodně není. Je to tisíckrát horší, neboť život těch ubohých je mnohem dšnější, než mohou říci prosta slova

A vy přece pořadate dobročinné čaje. Vyházíte za šaty, za žrudlo a za chlast tisíce a pak s pětikoranou čistého zisku se cpete do novin. Věřte, chudý kluk z továrny da mnohem více, než vynese váš večírek a holka s Petrského nábřeží dovede koupit tři buřty hladovému bez nadherné roby a huby, plně nabubřelých frází. — Jak vysoko stojí títo nad vami!

Milostiva, nechci psátí dale. Ale prosím vas, jenom zanechte těch dobročinných plesu a čajů a vyvidíte někdy tak trochu za Prahu. Myslím, že tam lépe uslyšíte tu hudbu plačících lidských srdcí, než tadly na parketách. — Daleko, tam hodně daleko hučí jez. To je život, který pomalu, přes mrtvoly padlých, obrací mlýnska kola vašeho štěstí. — Nuže, jděte.

A budete-li přes to znovu pořadati čaj, nechte natisknouti své pozvánky na jemný hedvábný papír, aby sloužily nejen svému účelu, ale mohly býti upotřebeny i prakticky. — Šeše—

„Bábrdlínko!“

Mýlíš se, Marta není jediná, která chtěla nskutečnit naši slezinu. Je nás víc, přes to, že do Trampa nepšeme, ale stačí, že ho zuřivě čteme. Mýly se i Božena, která myslí, že by na slezinu přišlo jenom pár holek, které pšou do „Squaw“ Chtěla jsem již několikrát do našeho lupenu něco upatlat, ale než jsem se k tomu dostala, už mě někdo s ton samou myšlenkou předběhl a proto jsem se víc nena-máhala. A to samé je jistě u více žab, které by se ale přes to sleziny zúčastnily. Bylo by hrozně blbý, kdyby z toho sešlo, protože se nás to nž moc pustých trampek těší. Jedná se ale o flek. Myslím, že by byla nejpřihoduňší Librajda, Pikovice nebo Medník Proto, holky, do toho a vymyslete bleskurychle la flek, protože na to má léba nestačí Lucie, Molly, Lidá, žaby, vy přece nemůžete scházet. Ahoj! Za bungalow „Silver foat“ Akšela.

Ahoj, holky!

Nejdříve musím tobě, Rosie, vyčinit, jak náleží. Docela nic s tebou nesouhlasím, když pšeš, že my holky bychom se nezmožili ani na jeden potlášek, že si nedovedem býti tak dobrými kamarádkami jako jsou si kluci kamarády. Jak si to divenko vůbec představujiš a jaká jseš to vlastně trampulena, když myslíš, že my holky jsme ubohé, že se nezmužeme ani na jednu schůzi, kde bychom si pošprechtily o našem trampském životě, o chystaném zákazu trampingu, jak bojovat proti tomuto zákazu a vůbec o všem, co nás zajímá. Já si to foršteluju docela jinak. Ano, udělat takovou holčičí slezinu, co by ne? Když to kluci dokážou, dokážeme my to taky. Víš, Rosie, nač bychom si říkaly, že jsme slabými stvořeními, když to tak venkoncem není. Pomysli jen na ty kluky, jak by se nám smáli. Beztak někdy říkají, že bychom mohly chodit trampovat v bačkorách mamince po kuchyni a ty najednou vylezeš s tím, že potlach nejde, abychom toho nechaly atd. Pšeš o také „trampkách“. O těch ti řeknu jedno. Když si taková „trampka“ vyjede ven, aniž by věděla proč, snad proto, jen aby něco v chajdě ukuchtila a případně tam zakládala na sádro. tak o těch nemusíme mluvit. Ale se iam stáví třeba na hlavu a odráží se usíma, my jí to necháme, když jí to působí radost. Ale vy holky, které jezdíte každou sobotu, které jste opravdu správné trampky, víte, že nejezdíme na tramp proto, abysme snad druhým holčkám vyčítaly, proč a má sukni zvonovou anebo jestli ta druhá má bluzu flanelovou. Nebo snad proto, že se nám líbí písničky při brnkání kytáry a rudý táborák, který tak přijemně hřeje? Ne! Myslím, že jedem ven proto, že se chceme osvěžit po té celotydenní říně, kde nás náš šéf vykořisťuje za několik málo korun, jezdíme proto, abychom utekly z toho začouzeného velkoměsta. Ano, chceme nový život, bez falešné morálky, chceme svět nový, svobodný, kde by si byli všichni rovni. A to se padasům nelíbí. Tramping se stává masovým hnutím a proto chtějí páni umlčet nás, naši svobodnou krv tím, že chystají zákaz trampingu. Ale myli se těžce. Nedostanou nás do nějakých rezervací jako Indiány. Trampovat se bude dál. Kluci se spojili a bojují proti zákazu. A my „hnusné trampky s kruhy pod očima“ máme nechat kluky, aby protestovali sami? Ne! My jim musíme pomoci a ne se schovat někam a čekat až jak to dopadne. Když jim můžeme býti kamarádkami na osadě, musíme jim býti kamarádkami i v boji. A proto holky myslím, že by docela nic neškodilo, kdybysme se trochu scukly a řekli si jak budeme klukům pomáhat Já jsem zkrátka rozhodně pro ten potlach. Kluci tam jistě přijdou, ale hlavní kápo tam musejí mít holky. Tak jen se nebát, a holky s chutí k přípravě holčičího potlachu. A nakonec vás všechny zvu na ohromný potlach holčičí i klukovský, který budeme konat v osadě „Dva vrchy“ o velikonocích u Franty Šerifa Holky. schránějte už teď krejčary abyste mohli přijet. S tebou, Lucie a Boženo. bych si chtěla trochu pokecat. Holky, pište mi, máte adresu v redakci. Huronské Ahoj! Šneček

Kedský Kč 39.—, chlebníky Kč 15.—, U. S. torny Kč 28.—

a ostatní trampské potřeby kupujte v speciálním trampském závodě

Telefon 302—49. Jan Horn, Praha II., Žitná ul. 8. Telefon 302—49.

Jak žijeme

mája ze zambezi:
už dělám!

Poslali mne přes dvůr do dílny. Všechny oči se na mne upřely, byla jsem jako na pozorování. Ženské, bohužel, nepřijaly mne sympaticky; mladé prohlížely si mne nevražlivě.

„V týdle slupce tu chcete dělat?“ hodila jedna okem po mém ohozu a obuvi. „To budete vocad nahá.“ Právím, že mám tady staré hadry na převléknutí a žádám ji zdvořile, kde se mohu převléknout. Pokrčí ramenoma, tady prý šatnu nemají. Několik jich křičí, prý abych dělala; namíchám-li mistra na celý den, že mi pěkně poděkují. — Muži s úsměvem pozorují troufalost usedlých a plachost a bezradnost nováčka. — V poslední chvíli jedna stará brusička udělala širokými zády zeď, hodím na sebe pracovní mundur a už zvoní — práce začíná. Rozjely se brusy, hřmotí každý jinak; štěká sekačka, hvízdá pila. Lidé chystají na pilu nové kvádry. Hej-rup, hej-rup! — Stojím tu ztracená uprostřed toho hluku a shonu a je mi hloupě.

Konečně vyfasuji ostré kladivo, pytel bílých kostek mramoru, a jak je mi ukázáno, přestípnávám ty kostky v půli a házím do jiného pytle. Zdá se to hračkou. Pěkně si sedíš, kamínek vezmeš, dáš na želízko — sekneš — řach! — vypadnou dva stejné. Někdy ovšem je aušúsek, tu opravuješ. Snesla bych i těžkou práci, jen kdyby toho pozorování nebvilo. Ženské si o mně povídají, ani se tím netají. Je mi z toho horko. Což nemají jinou starost, že se stále uchechtávají? Potvory, myslím si a cítím, jak rudna, ruce se mi chvějí a v tom — sek! — do prstu místo do kostky; slzy bolestí vyskočí, ale zatnu zuby, dělám, jako by nic, přesto však slyším poznámku o nějakých rajnovějších ručičkách. Dělá se mi pěkná štěnice. A jakoby to muselo být, od té chvíle sekám víc do prstů než do kamene. A za krkem začíná najednou bolet, záda brní, nohy mám přesezené.

Ale jen když dělám, konec je běhání, prošení, představování, dopisů a slézání pater. A při tom pomyšlení zdá se mi práce medem a sekám jako akord, nepozorujíc, že nade mnou stojí mistr. Neřekl nic, dělám to teda dobře. Děvče s černou patkou vybírá na svačtinu. Děkuji, že ne, a myslím, že musím mít na elektriku domů.

Svačina. Každý se sytí aspoň mazaným chlebem; voní tu buřty a dršťková je cítit kořením. Pojídám své dvě housky, a cítím, že bych

zbodla i hrnek tý „špíny“ a na dva buřty bych si ještě dala říct. A kde vzít zítra na housky a elektriku? Ale vydržet to už ňák musím, vypůjčím si a v sobotu beru! Splní se mé tužby aspoň co těch buřtů se týče. Koupím si jich na tramp za pětikačku!

Jako když jasné světýtko svitne, vzpomínka na sobotu a neděli potěší, zrovna zahřeje a plaší myšlenky na jídlo, posekané prsty a šejdrovní pohledy spoludělnic. A po svačině skoro k práci pobrukuji milou písničku.

„Milá ženská,“ nakloní se sousedka, „to to nesmíte tak žrát a kazit ostatním; nás je moc a práce málo, tak si ji musíme šetřit. Kdopak by si vodřel tělo —“

Pochopila jsem, povděčna za poučení. Mrknu proto souhlasně: „Dyt já taky jen do svačiny, zatracená práce, kdo ji vynalez, že jo?“ Sklebíme se vesele a od okna koukají ostatní. — Babka jim jde referovat a já se hrabu v kostce, jako jo a ne, a když pohlédnu na ženské, jsou vlídnější. Tak to má být!

Během dopoledne přijde jedna: „Vodkaď jste?“ Od černé patky se dovidám, že mistr je veš; na lidi se vytahuje a správci podlízá. V poledne hladem zívajíc zalezu na dvůr, sednu na kameny a koukám na Vltavu. Tu přijde za mnou Růža, ta co se tak vyzývavě z rána uchychtla, když jsem se sekla, a povídá, podávajíc mi kastrůlek: „Vst je ňák málo svačila a vobědváte ještě miň, tu máte, nechala jsem vám drobet.“ Zdráhám se, ale jen chvíli zápolí pitomá hrdoť s hladem a už si počutnávám na knedlíkách a zelí. — Zapily jsme to vodou a jdeme do dílny, kde došel nás mistr a hlučně poplácal Růžu po zadku, směje se pustě. „Prase vlezlý,“ uleví si tato, „všichni jsou stejní.“ Ale — když mu to dělá dobře! — ... Švestky se váálej! — začne si notit a v dílně jí přizvukují.

Dávám se znovu do toho, nikdo už po mně neloupe očima, Růža se na mne zubí a na krku má ode mne červené korálky. Brusy dělají svou muziku, kladiva se kmitají, občas vylétne z kamínku jiskra. Dělán radostně, ale zas tak, abych to „nežrala“, a počítám: zítra úterý, středa to zlomí, a pak — vyhráno! Jen když dálám! — A když jdu k sekací mašině fasovat kostky, nedá mi to, a na zaprášenou desku mramoru načmárám prstem:

Ahoj! Už dělám!

jeden z tisíců

Na špinavý sníh dopadly dva vařené brambory a okno se za nimi zavřelo. Než se k nim slétli vrabci, sáhla po nich čísi lačná ruka.

Byl bleďý a vyzáblý a odřený sáčko na něm viselo. Ty hladové oči byly tak povědomé. Vzpoměl jsem si. Asi před rokem řekl mi na slezine: „Politika sem nepatří!“

Za čas přišel k nám do dílny a prosil o práci. Vysvědčení prý zapomněl doma.

— Umíte linkovat?

— Umím.

Pokoušel se udělat rovnou linku, ale neudělal ani křivou. Vymlouval se na zmrzlé ruce. Když se ohřál, nedovedl ani vzít štětec do ruky. Nebyl lakýrníkem — byl tesafem.

Plakal. Půl roku nedělá a teď čeká rodinu. Včera prodal poslední peřinu, aby měl na bábu.

Připomněl jsem mu jeho dřívější názor na politiku. Rozčilil se: „Takovejch blbců, jako sem byl já, je ještě teď dost, ale až ty prokouknou, bude to docela jiný. Pak do toho rachnem!“

„Zloděj! Zloděj!“ křičel někdo na ulici a do průjezdu vběhl uřáchaný mladík. Přitiskl se za vrata a chvěl se strachem. Za zády držel jablko.

„Tady je, zloděj,“ řval válečný keřtas Doležal a vlekl ubožáka z domu. Po první ráně se mladík svalil na chodník, kde do něj keřtas řezal a chrochtal o zlodějských povalečích, kteří nechtějí dělat a dobře se mít. Byl by ten utrouk, kdyby spravivité rameno spravedlnosti mladíka nezvedlo a neodvleklo na strážnici.

Na chodníku v louži krve leželo ukradené jablko.

Da zablácených ulic padá drobný, hustý déšť. V parku stojí hlouček lidí. Mezi nimi na zemi leží mrtvola mladíka se strhanou tváří. V ruce drží ještě revolver. Lidi mlčky přicházejí, odcházejí a zatínají pěsti.

Kamaráde, my na tvé utrpení nezapomenem!

Brzy, brzy se pomstíme!!!

Božčin.

— Víš, co je to mořený dřevo?

— Ne.

— To je tvoje kytara.

Kamarádi!

Navštěvuje pilně restauraci u „Labutě“, Praha III., Újezd 32. Dobré pivo, levná a dobrá občedý a trampská společnost.

drby z čundrů

10 nových osad týdně!

Strašidelná osada se nám hlásí z hanáckého kraje. Totiž to jméno, které zní: „ZASVĚCENCI SMRTI“. Leží na úpatí hanáckého kraje u Černé hory. Redakce přeje všem „Zasvěcencům“ šťastnou a veselou smrt.

Oznamujeme všemu trampskému pronárodu, že naše stanařská osada „**KLONDYK**“

chce s vámi táhnout za jeden provaz. Do paďourů hej-rup!
Za vosadu: Bob.

Zas je nás víc!

Oznamuji všemu trampstvu, že s partou dobrých kluků spatřili jsme ve Skochovicích stanařskou osadu, slyšíci na jméno SPARMIENTO.

S huronským „Ahoj!“ a „Do paďourů hej-rup!“
Johnny Alonzo,
Šerif.

Kamarádi a kamarádky!

Tímto oznamujeme všemu trampstvu, že v Suchém Vrbném u Čes. Budějovic přibyla nová osada stanařská **EL SINORA**.

Huronsky ahojujeme všechny kamarády a kamarádky a řveme z plných hrdel: Do paďourů hej-rup!

Za osadu:
šerif Malý Joe a Černý Petro.

Hlásíme se do trampských mas co by fungl nová stanařská osada

„NAVAJO“

na Brdech.

Ukeclí jsme se, co by dobří trapci, založili sobě osadu přemilou, jež se bude zouti osadou

„POUSTEVNÍKŮ“.

Budeme s vámi bojovat proti všemu paďourstvu a budeme vždy na svém místě. Ahoj!

Za osadu: Pěny.

Stanařská osada „K a z a n“. Oznamujeme nynější lágr: na Libřici (U třech kaňonů).

Kamarádi.

Po dlouhých poradách a rozjímání u dobrého pívca p. barmana Přeučila v Třebosíně se spojily osady Davson Maroin Bad Boys, Red River v společnou osadu

Údolí sporů.

Naši jedinou spoluprací s jinými osadám bude upřímné kamarádství a sportovní podniky. Jsme zásadně proti zákazu trampinku a předvojenkové výchově. Na schůzi byl zvolen

následující výbor: Václav Kolínský, Franta Brdek, Franta Bohata, Jarka Muk. Veškerou korespondenci řiďte na adresu Jarda Muk, Vršovice, Komenského nám., čís. 368.

Sleziny se konají každý čtvrtek v restauraci u Pokorných, konečná stanice elektr. dráhy čís. 1, 20, Vršovice. Jogor.

Kamarádi! Ohlašujeme naši osadu v Plzni: „**ZAPOMENUTÁ**“. Je nás devět dobrých kluků a jedna leponohá dívka.

šerif Perri,
kapitán zpustlých námořníků.

Všem dobrým kamarádům oznamujeme založení nové osady v Plzni: „**ŠEST ŽROUTŮ**“.

Šerif Lidožrout.

Všem hnusným trampům oznamujeme, že jsme začali opět řídit.

Os. „Old Dewills“, Petrov u Pikovic.

Kamarádi! Ve čtvrtek na potlachu v Karlině ztratila se zapomenutá aktovka s obsahem: 1 lampa Radio-Philips a 1 pioché kleště. Hlaste nález v redakci „Trampa“ proti odměně.

Z osady Údolí Děsu.

Sdělujeme všem kamarádům, že ceny získané závodníky na našich lyžařských závodech v Srbsku u Berouna dne 15. m. m budou předány na Josefské zábavě, která se koná v úterý dne 17. března 1931 o 20. hodině v sálech Národního domu na Smíchově. Žádáme všechny kamarády, aby se k rozdělení cen určitě dostavili.

Z potlachu v Mladé Boleslavi.

Přes zaujatost mnohých kamarádů proti pořádání potlachu v Dělnickém domě, slezlo se nás 28. února asi 180. Na tomto potlachu byl učiněn první průlom do paďourského názírání mnohých boleslavských kamarádů na tramping a jeho obranu po boku revolučního proletariátu. V rozvinuté diskusi, kterou zahájil Franta Šerif, bylo osvětleno, že si tito kamarádi pletou polem politiky trampské (čili boj za svobodu trampingu po boku revoluční dělnické třídy) za politikaření parlamentních bonzů. Správně pochopili mnozí kamarádi nutnost solidarity a přičoudrali z velkých dálek, aby nás povzbudili k boji proti náporu paďourů. Turnov, Kolín, Bělá p. B., Nymburk a jiná místa.

Ahoj! Vám, vy dobří kluci, tisknu ruce. Ale nepřišli, ač s námi stejné dělnické krve, trampové nejstarších boleslavských osad! No, nic nevádí, hošoum. — Usnesena resoluce a ustaven „Trampský obranný výbor“ v čele se „Starým Vlkem“ a proto, kluci z Davsonu, Alt Marku, Pamiru a ostatní, nezahájejte a do paďasů hej-rup! ať se starý poctivý tuláci nemusí stydět za název tramp.

Bimbo-ručas.

Kamarádky a kamarádi z Jindřichova Hradce!

Již brzy začneme se zase čundrat. K tomu vám, kamarádi a kamarádky, chci říci pár slov.

Když se umíte kamarádit na čundrech, pojďte a z kamarádky se též ve městě a vytvoříme po vzoru jiných měst klub. Trampský klub má ten význam, že nás sdruží, poznáme a pobavíme se a, hlavní věc: Hájit tramping a rozšiřovat myšlenku trampu do nejširších vrstev lidu.

Zahodte to maloměstské kastování úředníka, studenta a dělníka!

Kdo chceš pracovat, přihlaš se u nás! Za osadu Tolmačov:
L. Růžička, M. Fenyková, G. Friedl.

K soutěži o nejhezčí trampskou píseň.

„Tramping Staru“ a „Merridoně“.

Kluci z „Tramping Staru“ (Grandy), tenhle článek jste jistě čekali. nemějte mi jej za zlé, piši jen to, co říkaly tři čtvrtiny obecnosty — že to dělalo dojem, že se boduje podle toho, kolik má kdo z členů jury známých mezi zpívajícími partami a podle počtu lístků, které si každá z osad koupila.

„Settlers-Club“ byl bez konkurence a dostal svou cenu zaslouženě. Kdyby tentokrát hlasovalo místo jury obecenstvo, odnesli by si druhý pohár nikoli „Silver Star“, nýbrž „Merridona“, která byla nespravedlivě odstavena. „Silver Star“ dostali pohár úplně zadarmo, ježto ve skupině veselých písniček byli samotní. Na tento případ měla však pořádající osada pamatovat a pohár dát jako druhou cenu bez ohledu na skupinu.

Kamarádi z „Merridony“ překvapili. Nebýt bezvadného „Settlers-Clubu“, byla jejich písnička ze soutěže nejhezčí. Nepiši to proto, že bych někoho z „Merridony“ znal, nebo nějak jim stranil. Viděl jsem je po prvé a hlumočím jen názor většiny. Nebyla bez chyb. ublížila jí třeba kytarista a malý počet zpívajících, ale i tak si zasloužila druhé místo, kam ji všichni, i hoši ze „Settlers-Clubu“, typovali.

osada redakce

Kamarádi z „Merridony“, jste sami mladí kluci, neměli jste známých ani popularity mezi obecnstvem a jury, ale svým vystoupením a nespřavedlivým rozhodnutím jury jste získali sympatie celého sálu. Neberte si to k srdci, dejte se do toho, ať 17. března na vašem večeru nkázete všem jejich omyl a upevníte sympatie, které jste si získali. Máte přání zdaru ode všech! Ahoj! St. C.

Podepsané osady se usnesly na slezině, konané dne 8. II. v Budvajsu na založení Jihočes. osadního klubu, do kterého mohou vstoupiti jako členové celé osady i jednotlivci.

J. O. K. má učinit konec osadní uzavřenosti a má se stát střediskem společenského života trampského národa.

Abychom si o tom mohli řádně pokecat a zároveň pokračovati v obranném boji proti zákazu, svoláváme H. všetrampskou slezinu na 22. II. do hostince pana Světela na Střelecký ostrov v Č. Budějovicích.

Osady:

Spartakus, Modrá 8, Idaho, Texas, Mercedes, Ogberry, Yukon, Na zlatém potoce, Osada dobré naděje.

Serif z Adelaidy, Heydée.

Za obranný výbor: Nora.

Severský potlach 14. března.

(První zaručené čerstvé zprávy.)

Všecka trampská holota sešla se 14. března v 8 hodin večer u Macáka v Dubicích na Labi, tam desně řádila.

Všechny krásné rozhledy od dubického kostelíčka ukradeny hnusnými trampy.

Pod Dubicemi se objevují spousty ryb, jsouce lákány množstvím potraviny!!!

Labe stouplo o 3 m pod normál, anžto si každý tramp tam odpliv.

Přítomní Pepíci dostali toršus na hobla 19. t. m.

Dubice rozmeteny, anžto si každý vzal ciblu na památku

(Za zprávy se neručí, neboť náš zpravodaj přišel vopivněn silně!! p. r.)

divoký fatty:

také lidumil!

Jest tuhá zima. Vítr žene snih ve velkých chomáčích. Vozíme z nádraží uhlí. Můj šéf mě pošle na nádraží k vagonu s rozkazem: „Běžte na nádraží a dobře hlídejte. Ne aby vám tam někdo sbíral kolem vozu!“ Tak a podobných blboviček mň napovídá. Sedím ve vagonní budce a třesu se zimou. Ke konci přijde stará

chudá babička a sbírá uhlí kolem vagonu roztroušené. Dělán jak bych to neviděl a myslím si: Vim, co je to nouze a zima a tak si nasbírej tu tašku. Tu z ničeho nic přilítne (ve vzduchem) šéf a začne láteřit. Babička, celá zkoprnělá, nějak se omlouvá. Šéf chytne její tašku, nhlí jí vysype a snad by jí byl i tu sebral, kdybych nezakročil. Pak jsem to chytl já. Šéf mně nadal, že mu odcizují majetek a podobně, ani nechei o tom psát.

Když jsem přišel domů, výpověď byla hotova a mohl jsem jít.

Tak, pane šéfe, toto jste mi udělal za tašku uhlí, které jsem dal chudákovi. Před veřejností děláte lidumila a stařence jste vyrval kousek uhlí. Já, který vám hlídal o hladu a zimu, byl jsem vyvržen na dlažbu.

On, prosím, veliký Sokol, lidumil a vlastenec. Pod touto rouškou se skrývá mamon a tvrdé srdce pačoury. Tot zase příklad pačourské morálky. Nedivte se, kamarádi, že nenávidím pačoury, že nenávidím kapitalisty, neboť oni sami mě naučili nenávidět.

Kamarádi

kupují jen dobré, výkonu schopné a při tom levné

gramofony za Kč 439. — a desky všech původních značek od Kč 20 — **v gramofonovém bazáru v Praze u Wilsonova nádraží.**

Nové objednávky. Stan pod cedrovým cañonem, Č. Třebová 6, Pamír, Ml. Boleslav dalších 5 (již 12), Muhal, Tábor 5, Stará Zásť 4, Havai, Hostomice dalších 10 (již 45) a 96 různých předplatitelů.

Celé trampské Praze děkujeme za upřímné a kamarádké přijetí, jakého se nám dostalo, a zveme vás na náš první potlach 14. března.

S kamarádkým Ahoj!
Vilém Šašek,
šerif osady „Grand“, Plzeň, Nevada.

ferry:

kamarád Johnny

Johnny byl dobrým kamarádem. Neobyčejný silák, vášnivě miloval pravdu a své děvče. Jezdil se svým

děvčetem a několika kamarády někam k Prosečnici. Měli tam malou osadu a Johnny byl šerifem. Nejdealnější osada, jaká kdy byla. Pak šel Johnny na vojnu, a tu malá osada poznala, co jim ztrácí Johnny viděl vojnu jinýma očima, než drazí. Pochopil snahu vojenského aparátu, přetvořit svobodné smýšlení jednotlivců, a věděl, že presenční služba k tomu nestačí. Proto se pranic nedivil, když mu kluci psali o chystané předvojenské výchově. Jeho vojna dle toho vypadala. Ulejal se kde mohl; tresty v kasárnách poznal všechny. Nic si z toho však nedělal. — Jednou rozdíl mináž.

Osadě „Port Ikar“ v Olomouci!

Přešli jsme vaši výzvu na boj fláskami hromadnou sonstrastí s vašimi matkami, které by takto přišly o syny, a rozhodli jsme se, usetřiti vašich životů pro boj s pačoury. Přijďte někdo v pátek 20. t. m. mezi 18.—20. hod. (nebo nemůžete-li, tedy v pondělí v tutéž dobu) k erboji, abychom se mohli seznámit, umluvit slezinu a domluvit se na společném postupu. Za „Toulavé vlky“ Jim.

— Slečno, prosím vás, tancujte pomaleji, já mám smutek.

morgan ze „seamew“ :

život ve zkratkách

Silnice. Prach a bílé patníky. Nekonečná stuha, okrašlující zemi. Slunce snaží se nás rozbodát svými paprsky. — Modro obzoru je násilně rozbrzděno konturami hor. — Řeka! Oslepuje nás svými stříbrnými paprsky. Svádí nas. — Rve se se sluncem.

Jdeme... stále... Hodmu, 2, 3... nohy se plní kilometry...

Pot. Únava. Žízeň. Hlad.

Prach, patníky, les, auto, hlad, řeka, žízeň... stále vpřed.

Pozdní odpoledne. — Slunce vstoupilo do výtahu. Sjíždí dolů prudčeji a prudčeji. — —

Obzor hali se do závoje. Do mlhového závoje. — — Příroda svraštuje tvar.

Popelavi...

Kraj lesa. 4 kolíky, provaz, stan.

Pramínek, dříví, táborák.

Táborák vyplazující jazyk na paďoury. Ukazuje svoji rudou výbojnost.

Kotlík — voda. Var. — Kovové vajíčko se utopilo v kotlíku. — Voda dostava žloutenku. Čaj. Hrnek. Kostka cukru na jazyku. Srkame. Horuky čaj. Dobrý, sladký, horký... ČAJ. —

Dost. Kotlík žizní. — —

Chvilé ticha. —

Dvěma milenkám žhnou rozkošně hlavy. — Lulky. — Zpívají sipavou písničku.

My ne... proč? — Únava — otupělost — myšlenky. Mlčíme...

V očích nam dohasina táborák. Opět kotlík a voda. Voda — vrah.

Skočila chtivě po své oběti. Sipavý, zlobný tón vražděného ohně. —

Nezničila jej. Sama se ale vypařila. Ubila táborák na povrchu.

Vespod' však vše rudě žhne.

Tma... tma. — Mlhovitě obrysy stanu. —

Tma tvoří špalír vítěznému kuželu elektrické lampičky. —

Šustot stanového platna. — Deky. — Žebro pod hlavou. —

Oddychnutí... a ahóó... 'brou—'c....

Spanek vítězi nad člověkem...

Noc vládne...

domáci koncert

Kdoši právě týrá klavír, když vousatý pán potichoučku, po šplčkách kráčí sálem. Profesor Hrozný. Nikde není volné místo, než v první řadě. Dojde k němu, jako na omluvu se představí sousedu:

„Hrozný!“

„Opravdu, k zblití!“

co.

U vody stojí hlouček lidí. Johnny, který jde kolem, pítá se jednoho chlapíka:

— 'sím vás, co tady dělají?

— Ale, hledají utopenýho.

— A nač ho potřebujou? Redskin.

Knih tiskárna

JAROSLAV ŠEŘFL,

PRAHA I., Karlova 29,

zhotovuje veškeré tiskopisy vkusně a levně.

Trampským klubům a osadám zvláštní ceny.

Vraždave v rsovících. — „Na zatčení pachatele je vypsána odměna Kč 1000.—. Bude-li udáno více stejně podezřelých, rozhoduje los.“

První valný potlach trampů v Plzni koná se dne 14. března o 8. hodině večerní v sále u Kramářů na Nepomucké třídě, konečná stanice el. dr.

Program:

1. Trampský pochod.
2. Vilém Šašek o trampingu.
3. Volný potlach.

Účinkují osady: Pila, Mravenci, Vyvrženci z Rokycan. Veškeré smokingy, buřiny, lakesy, fraky, psí dečky, krabatie a bílé obojky odnese 14. března o 8. hodině večer na půdu a dejte co by jeden to by všichni zazářit trampským barvám.

Vstupné dobrovolné. Ahoj!

Udivený akční výbor trampů v Plzni.

— Proč byl poslední „Tramp“ tak vybilenej?

— To víš, před velikonocemi, to se bílí všade.

Polévku vždy na čundr si vezte,
aby byla dobrá, toho dbejte,
také uvařená na to tata
a tou je dršťková

„PERFEKTA“

BOHUSLAV NOVÁK, Praha-Karlín, Zahradní 7.
Telefon 294-14.

Johny s Ferrym jedou po špatný silnici, dyž si Ferry vodlehčí:

— *Krucináltyrgl, sou to ale dřívý cesty.*

Divím se, že je nedá papež zrychtovat.

— *Prečo papež? diví se Johny.*

— *Dyk přeci všechny cesty vedou do Říma. Redskin ze Seamewu.*

Inseráty pro „Trampa“ přijímá výhradně naše insertní oddělení

„HERMES“,
Praha-Karlín,
Telefon 38-666. Palackého č. 1

— Nic není lepší, než vepřová s knedlíkem.

— A já ti zas povídám, že vepřová s knedlíkem je mnohem lepší, než nic.

To je élent!

vykřiknete, až uvidíte **WALTNERA**, jak roznáší dršťkovou polévku, znamenitou černou kávu a Prazdroj. Jsou tam tři skvělí muzikanti a je to na Staroměstském náměstí a nároží Dlouhé třídy.

TRAMP
1929

Podařilo se nám získati pro naše čtenáře prvý

ročník „Trampa“ a prodáváme jej po 20 Kč. Pospěšte si, na skladě jest jen 8 výtisků!